

KAN DE KONSERVATIVE KOMME TILBAGE?

Af Asger Aamund, den 13. marts, Berlingske Tidende

Det er sagt, at der er intet i verden så stille som en konservativ, der lister en kniv ind i ryggen på en partifælle. Man kan i hvert fald konstatere, at partiet til fulde har fortjent kælenavnet 'Det Konservastive Dolkeparti', som det hedder i folkemunde. I virkeligheden er partiet aldrig kommet sig efter tabet af Poul Schlüter, som var en fremragende leder, der med charme, rummelighed og med humor og selvironi holdt godt sammen på sin sammenbragte regeringsfamilie. Schlüters folkelige popularitet var urokkelig og overlevede selv de mest perfide angreb fra venstrefløjens og kulturradikale kredse. Selv fagforeningsbosserne spøjte med, at den bedste løsning for Danmark ville være en socialdemokratisk flertalsregering med Poul Schlüter som statsminister. De vidste, at han var den bedste. Han kunne skabe resultater under vanskelige forhold, hvor mange genstridige viljer og egoer skulle bøjes mod hinanden.

Men alt godt får jo en ende og Tamil-sagen væltede ikke bare Schlüter, men igangsatte en langsom lavine, der i de følgende årtier skubbede det konservative folkeparti ned mod dybet. Nu kan de konservative skimte bunden af afgrunden og må genopfinde sig selv, hvis de skal overleve som parti og bevægelse.

Hvorfor kom det så vidt? Naturligvis kom de betændte og onde magtkampe mellem Per Stig Møller, Hans Engel og Henning Dyremose til at koste stemmer. Også mediernes langvarige og nådesløse hekseafbrænding af Lene Espersen og Henriette Kiær har skadet partiet. Men vælgerne tilgiver gerne politikerne selv grove fejltrin, så de mange personsager udgør formodentlig kun en beskedent del af årsagen til den konservative nedsmeltning. Derimod har det kostet dyrt for partiet, at være passivt medlem af VKO-alliancen i de Venstre ledede regeringer fra 2001. Da det hurtigt gik op for den nyvalgte statsminister Anders Fogh Rasmussen, at han aldrig ville få Dansk Folkeparti med på gennemgribende reformer såsom en markant reduktion af indkomstkatterne, gik regeringen automatisk over til at føre den politik, der kunne holde dem ved magten, altså en renlivet socialdemokratisk fordelingspolitik, der medførte en ekspanderende offentlig sektor og et flertal af vælgerkorpset solidt placeret uden for arbejdsmarkedet. Da Venstre var det ledende parti i regeringssamarbejdet, burde Venstrevælgerne efter regeringsskiftet være flygtet i store skarer, fordi der i hele den borgerlige regeringsperiode ikke blev ført en økonomisk politik, der bare var i nærheden af Venstres partiprogram. I stedet ramte vælgernes hævn den konservative lillebror, som havde stemt for alle de love, der nedbrød frihed og selvstændighed og i stedet banede vejen for formynderstaten, hvor alt, hvad der ikke er påbudt, er forbudt. De konservative bærer et tungt medansvar for, at den borgerlige regering i nullerne forsømte at opruste det arbejdende Danmarks konkurrenceevne og i stedet sammen med Venstre lefledte for det flertal af vælgere, som de selv havde været med til at sætte uden for arbejdsmarkedet

. Når de konservative indtræder i en regering ophæves partiprogrammet med øjeblikkelig virkning. I stedet kræves blind loyalitet over for de love og dispositioner, som konservative ministre medvirker til, og som nu bliver grundlaget for partiets profil. Derved udviskes partiets politiske identitet, fordi ingen konservative folketingsmedlemmer tør forsvare program og idégrundlag, der er lagt på is i hele valgperioden. Dette har medført, at konservative ministre uden modstand fra folketingsgruppen har kunnet gennemføre en decideret vækstfjendtlig lovgivning med nedbrydende konsekvenser for det danske samfund. Her tænker jeg især på iværksætterskatten og multimedieskatten, som konservative folketingsmedlemmer har

forsvaret tappert, men forgæves. Iværksætterskatten var en brandbeskatning af risikovillige kapitalgivere, der havde modet til at investere i nye og risikable virksomheder. Iværksætterskatten tvang investorerne til at betale en høj skat af urealiserede aktiegevinster, hvilket betød, at aktionærerne måtte afhænde deres aktier for bare at kunne betale skatten. Næsten al kapital til iværksætterne forsvandt, og mange små, lovende men sårbare virksomheder bukkede under i det dobbelte pres mellem finanskrise og iværksætterskat. De konservative, der altid har været erhvervslivets og især industriens parti, har aldrig kunnet redegøre for, hvad der har fået dem til at tage ansvaret for en samfundskriminel lovgivning, der har likvideret en betydelig vækstfaktor i dansk økonomi, nemlig den velstand og de arbejdspladser, der vokser ud af nystartede virksomheder. Dansk erhvervsliv har ikke tilgivet de konservative dette massive forræderi mod landets sande interesser, og man husker også den næste konservative misgerning, som var multimedieskatten. I virksomhederne er vi kisteglade, når vores engagerede medarbejdere uden for arbejdstid fra deres hjem er villige til at sende mails til Singapore og tage telefonsamtaler til USA for at gavne vores forretning. Vi stiller derfor gerne en computer og en telefon til rådighed for disse ansvarsbevidste medarbejdere, der yder en ekstra indsats for firma og fædreland. Hvad var de konservatives politiske belønning for dette prisværdige engagement? Det var at pålægge vores medarbejdere en særskat for at udføre gratis overarbejde i hjemmet ved at personbeskatte det værktøj, vi har stillet til deres disposition. Igen en vækstræber fra det parti, der skulle støtte og fremme den nationale vækst og velstand. De konservative kom heller ikke heldigt fra det planlagte salg og privatisering af TV2. Det stod ellers i regeringsgrundlaget, at TV2 skulle ud af statens eje, således at kun Danmarks Radio forblev på statens hænder. Flere potentielle købere forberedte omkostningskrævende og seriøse tilbud, men den konservative kulturminister garrotterede processen lige så stille og må tage ansvaret for, at en borgerlig regering fastholdt staten som eneste ejer af dansk public service TV.

Regeringsansvaret efterlod de konservative uden politisk eksistensberettigelse, fordi partiet svigtede sin identitet og sine mål. Der er lang vej tilbage, fordi vælgerne nok glemmer alt og tilgiver alt. Men de glemmer aldrig det, de har tilgivet. De konservative er mange år fra atter at blive det ægte folkeparti, som Poul Schlüter skabte. Der er dog stadig en beskedent platform, en niche til partiet, hvis man søger tilbage til rødderne som vogterne for Gud, Konge og Fædreland. Vi kan godt bruge stærke stemmer, der modarbejder folkestyrets og retsstatens forvitring, bekæmper det slatne multikulti samfund og fremmer vores internationale militære engagement i verdens brændpunkter. De konservative har godt af en periode uden for et regeringssamarbejde. Partiet skal ikke være midt- og kompromissøgende som hidtil. Tværtimod skal de konservative atter skaffe sig en klar og viljefast identitet og ikke mindst autoritet, som ikke findes hen over midten i dansk politik, men som er deres egen, og som de stålfast vil kæmpe for og stå ved.